

[Engell]

ger at satse på udvalgte grupper. Det er i virkeligheden udtryk for en defensiv tankegang.

Selv Danmarks fremtid skal nu henlægges i en kommission. Hvad skal vi leve af om 5 år og om 10 år?, spurgte statsministeren retorisk i sin tale. Jeg forstår sådan set godt spørgsmålet, når man tænker på regeringens økonomiske politik, men svaret blæser i vinden, og kommissionen bliver vel nok klar engang – formentlig længe efter, at den nuværende statsminister er gået på pension.

På to væsentlige områder lagde statsministeren op til drøftelser med de kommunale organisationer og erhvervslivets parter. Det gælder spørgsmålet om en efteruddannelsesreform og en børnepasningsgaranti.

I Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl om, at vi i Danmark er nødt til at sikre en høj produktivitet og derfor et generelt højt uddannelsesniveau, hvis vi i fremtiden skal kunne bevare vores nuværende høje levestandard. Vi kan ikke, og vi skal ikke konkurrere alene på lønnen med de nye fremstormende økonomier i Sydøstasien og Østeuropa. Jeg synes, at erhvervsministerens seneste redegørelse indeholder mange spændende analyser, som der kan være grund til at vi tænker grundigt over, men vi skal også drage konklusioner.

Jeg vil hejse et advarselssignal, for dette, at der skal satses på uddannelse, er ikke ensbetydende med, at uddannelse er det eneste rigtige for alle de 1,3 mio. af arbejdsstyrken, som på nuværende tidspunkt ikke har en erhvervskompetencegivende uddannelse. For det første er det en kendsgerning, at der er nogle mennesker, som er mindre bogligt orienteret end andre. For det andet er det urealistisk at forestille sig, at man i tilstrækkeligt omfang vil være i stand til at efteruddanne mennesker, der har været på arbejdsmarkedet i 20 eller måske i 40 år, og som kun har en begrænset uddannelsesmæssig baggrund. Der skal på arbejdsmarkedet også være plads til mennesker, som ikke har lyst eller evnen til at sidde på skolebænken i mange år.

Uddannelsessystemet skal ikke bruges som en parkeringsplads. Vi ønsker en kvalitativ forbedring af uddannelsessystemet, og vi skal meget grundigt overveje kvantiteten, for det drejer sig ikke kun om at poste milliarder af kroner ud.

Også når det drejer sig om pasningsgarantien, er der tale om et helt ufinansieret stykke overbudspolitik, som vil medføre milliardudgifter.

Vi hilser med tilfredshed, at en række kommuner selv har gennemført væsentlige forbedringer i pasningsordningerne, men det må i allerførste række være et kommunalt ansvar. Hertil kommer, at regeringens forslag – for jeg går ud fra, at det er regeringens forslag – alvorligt diskriminerer de familier, som selv har valgt at passe deres børn.

Det Konservative Folkeparti er tilhænger af den størst mulige valgfrihed for borgerne, men det bør være en reel valgfrihed, som eksempelvis kan udvikles i pasningstilskud, der ydes af de enkelte kommuner.

Der bliver jo senere i Folketinget lejlighed til en grundig udenrigspolitisk debat. Den har længe været påkrævet, og den seneste uges begivenheder i Rusland og den fortsatte krig i det tidligere Jugoslavien vidner om et Europa, hvor murene nok er faldet og pigtråden rullet ind, men hvor vi ved at det ikke har løst problemerne. Friheden har heldigvis mange steder fået bedre vilkår, men stabiliteten er ikke blevet større.

Derfor er det afgørende, at dansk sikkerhedspolitik fortsat er fast forankret i et tæt samarbejde med vores europæiske og atlantiske partnere. Vi var med til at bryde murene ned, nu har vi også en forpligtelse til at medvirke til, at nyt kan bygges op. Krisen i Rusland stiller krav både til Danmark og til vores europæiske partnere om en hurtig og aktiv indsats.

Vi må derfor opfordre regeringen til stærkt at presse på for at få den partnerskabsaftale med Rusland på plads, som er en vigtig forudsætning for, at den økonomiske og sociale udvikling i landet kan styrkes. Vore krav er en støtte til de russiske demokrater, som vil gøre op med Sovjetunionens fortid, og som vil give det nye Rusland en plads i det europæiske samarbejde.

Vi har i Norden også specielle hensyn og forpligtelser at varetage. Vi glæder os over, at de tre undertrykte folk i Estland, Letland og Litauen har fået deres frihed, men de kæmper stadig på mange områder for at gøre denne frihed og selvstændighed reel. De sidste russiske tropper har forladt Litauen, men der står sta-